

תוכנית הניצחון

היום שאחרי

משה פייגלין

יצא לאור ע"י

העמותה לקידום רעיונות וערכי מפלגת זהות

ע.ר. 580366334

ירושלים תובב"א, שבט תשפ"ד, 2024

תודות לצוות מצע זהות 2019 על עבודת המחקר והסיוע בכתיבה

תוכנית הניצחון

היום שאחרי

התוכן

7	מבוא - 'היום שאחרי' - ו'היום שלפני'
8	הסכנה
8	החזון
10	המספרים האמיתיים
13	מה צריך היה לבצע ב-8.10
14	דור אוסלו נגד דור הגבורה
15	מלחמת שולל
16	הפיתרון
16	החלפת ההנהגה
16	אבל אמריקה
19	התכנית המדינית - מתוך מצע תנועת זהות
20	רקע לתכנית המדינית
22	מטרת תכנית אוסלו ובנותיה
23	כשהמלחמה לא נגמרת, השלום לא מתחיל

מטרת התכנית המדינית: יצירת תשתית מדינית למימוש

27..... **זהותה היהודית של מדינת ישראל**

27..... עקרונות.

28..... שלבי התכנית המדינית.

28..... א. ביטול הסכם אוסלו.

28..... ב. הצעה לכל המחבלים לנסיגה מכובדת.

29..... ג. החזרת השליטה הישראלית בשטח.

29..... ד. החלת ריבונות ישראל.

30..... ה. הצעת אפשרויות לבחירה אישית.

33..... עידוד עליה ופתרון בעיות הדיור לזוגות צעירים.

34..... הגישה לשאלת האזרח.

37..... **מענה לחששות ביחס לתכנית המדינית**

37..... הלחץ האמריקאי.

37..... הסיוע האמריקאי.

39..... החרם האירופי.

40..... המשפט הבינלאומי.

40..... לאן יהגרו הבוחרים להגר?

42..... 'מדינת אפרטהייד'.

43..... **מדיניות החוץ של ישראל**

מבוא

‘היום שאחרי’ – ו‘היום שלפני’

שלושה שבועות צריכים היו לחלוף, מיום שואת העוטף ועד שהוחלט מה בכלל תהיה מטרת המלחמה במפלצת העזתית, שקמה עלינו להשמידנו – בשמיני עצרת תשפ״ד.

חודשים ארוכים חלפו, מאות חיילים נהרגו – ועדיין אין איש יודע מהי תמונתו המבוקשת של ‘היום שאחרי’. איזו מציאות אנו מנסים ליצור בשטח, לאחר הניצחון המיוחל.

בגלל שלא ידענו לאן אנו רוצים להגיע ב‘יום שאחרי’, לא ידענו כיצד להגיב ב‘יום שלפני’.

“מי שיש לו איזה ‘למה’, למענו יחיה” – הסביר
ניטשה – “יוכל להתגבר על כל ‘איך’”.

כלומר אם יש לך בראש את תמונת ‘היום שאחרי’, אינך צריך לדרון בשאלה מה הן מטרות המלחמה, כשהיא פורצת –

‘היום שאחרי’ – זה שתמיד חלמת עליו, הוא הוא המטרה!

או אז אינך נשאב לדיונים חסרי תכלית במאמץ לייצר מטרה, שכל עניינה לשמר את קונספציית – ‘היום שלפני’.

הסכנה

המכה שחטפה ישראל בשמיני עצרת, היתה מכה אסטרטגית המאיימת על יכולתה של המדינה להוסיף ולהתקיים.

– ההרתעה הישראלית אבדה.

– לראשונה בדברי ימי הציונות, ננטשו יישובי הספר באזורי העימות ומדינת ישראל החלה להתכווץ אל תוך עצמה.

– המעורבות, השליטה והתלות באמריקנים הגיעו לרמות שלא ידענו מעולם.

– כל יהודי תבל הפכו מטרה למתקפות אנטישמיות גוברות והולכות.

– החמאס והעומד בראשו הפכו לגיבורי העולם הערבי ופעולתם "ההירואית" למודל חיקוי עתידי.

החזון

את חזון 'היום שאחרי' ברצועת עזה, החזון שממנו נגזרת המטרה שמובילה לניצחון והפיכת הקערה על פיה, פרסמנו בשלטי חוצות כשהתמודדנו לראשונה לכנסת באביב 2019 – כחמש שנים לפני שואת העוטף:

“אם עזה לא תהפוך ליפו, יפו תהפוך לעזה”

קמפיין זהות 2019 באייכון

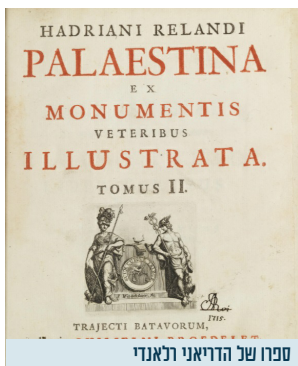
עבור 'זהות', תמונת 'היום' שאחרי ברצועת עזה, היתה ונותרה ברורה לחלוטין – ככל חלקי הארץ ששוחררו במלחמת ששת הימים, גם רצועת עזה היא חלק בלתי נפרד מארץ ישראל. מדובר בחופו המערבי של הנגב, השייך אך רק לעם ישראל ולו בלבד!

ארץ ישראל שייכת לעם ישראל כי כך היה ונותר רצון הבורא – ריבונו של העולם כולו – כשהציב גבולות עמים, כפי שנכתב בספר הספרים, התנ"ך שאומץ על ידי רוב האנושות.

העיר עזה עצמה, היא עיר תנ"כית עתיקה אשר התקיימה בה רציפות של התיישבות יהודית מפוארת בת כמעט 3,000 שנה (כמו ירושלים), עד לפרעות תרפ"ט (1929), שחוללו ערביי הארץ.

אחד המוכרים שבפייטני שירי השבת שלנו, היה רבי ישראל נג'ארה, ששימש כרבה הראשי של עזה במאה ה-15.

בין השנים 1690-1695 סייר בארץ ישראל איש כמורה ידען בשם הדריאני רלאנדי. רלאנדי מיפה את כל אוכלוסייתה ועריה של הארץ וכתב דו"ח מפורט ביותר. בעיר עזה מוצא רלאנדי כמה עשרות תושבים, רובם יהודים, חלקם נוצרים – ומשפחה ערבית אחת...

קישור לספרו של רלאנדי בספריה לאומית

מקורה של ההתיישבות הערבית שאנו מכירים כיום בעזה הוא ערב רב של פליטים ומהגרים, שאיבדו באופן סופי את זכותם להמשיך ולהתקיים במקום, כששמו להם למטרה, באמצעות ההנהגה שבחרו ברוב גדול, למחוק את מדינת ישראל מעל פני האדמה – ואף פעלו

להגשמת שאיפתם, באכזריות חייתית המותירה הרחק מאחור את גדולי הנאצים ועוזריהם.

שום דבר מהותי לא התחדש בשביעי לאוקטובר. קללת ישמעאל "וזהו יהיה פרא אדם" נותרה בעינה, בפרעות תרפ"ט, בקרבות תש"ח וביום שואת העוטף בתשפ"ד, חזרו על עצמם אותו מודל התנהגות ואותם מראות. הערבים הם אותם ערבים, האיסלאם אותו איסלאם – והים של עזה אותו ים...

עבורנו, תנועת 'זהות', המלחמה בעזה אינה רק מלחמת מגן אלא מלחמת שחרור הארץ מכובשיה, שחרור שזוועות החמאס הוכיחו כי אינו יכול להידחות עוד!

עבורנו, רצועת עזה ביום שאחרי, היא חבל ארץ משגשג, שהוא חלק בלתי נפרד ממדינת ישראל. העיר עזה עצמה היא עיר עברית מודרנית ו'גוש קטיף' נבנה מחדש. שדה תעופה בין לאומי חדיש נבנה ברצועת החוף כך שהמראות ונחיתות המטוסים אינן חולפות מעל בתי המגורים. רצועת חוף קסומה מוקדשת לתיירות ולמלונאות (ריביירה מזרח תיכונית חדשה), משבצות קרקע פרטיות מוגרלות ומחולקות בין הלוחמים ששבו מן הקרב, קולות ילדים חוזרים ונשמעים בגני הילדים ובתלמודי התורה. תעשייה, חקלאות ופארקים של הי-טק מפרנסים את התושבים, רשת רכבות ודרכים מהירות מחברת את החבל לאילת, לגוש דן ולירושלים – והכל ערוך ומוכן לקבלת עולי הרגלים אשר יגיעו מכל אומה ולשון לירושלים, כשנזכה לראות בבניין מקדש המלך בעיר המלוכה.

תושביה האיסלאמו-נאצים של עזה ימצאו את מקומם הראוי להם, כפי שמצאו את מקומם תושבי הכפר מג'דאל, שעל חורבותיו הוקמה העיר אשקלון, הכפר איסדוד שעל חורבותיו הוקמה העיר אשדוד, והכפר שיח' מוניס – שעל חורבותיו הוקמה רמת אביב.

זהו אם כן החזון, זוהי תמונת היום שאחרי שלנו ורק ממנו יכולה להיגזר אסטרטגיית הפעולה שתוביל לניצחון אמיתי.

המספרים האמיתיים

על פי הצוות הדמוגרפי הישראלי אמריקני שבניהולו של יורם אטינגר, אוכלוסיית עזה ערב המלחמה לא עלתה על כמחצית מן המספר

הרשמי שמפרסם הלמ"ס ה"פלסטיני" ועמדה על לא יותר מ 1.2 מיליון בני אדם (וכנראה הרבה פחות).

מאז עלות חמאס לשלטון עזבו את הרצועה כרבע מתושביה – רובם צעירים – ששילמו בין 5,000 ל 10,000 דולר עבור הזכות לצאת לאירופה תוך סיכון חייהם בסירות רעועות. המגמה הזו הלכה וצברה תאוצה במהירות ולא מן הנמנע שהיא שהביאה את חמאס להזדרז ולשנות את המשוואה הגאו-פוליטית, קודם שבעיית עזה תיפתר מעצמה.

קריקטורה שפרסמו העזתיים בעצמם: כולם רוצים להגר

עד לפרוץ המלחמה, ניתן היה בתהליך מסודר לעודד ולהכווין את המגמה הזו ולהפחית משמעותית בתוך כעשור את כמות התושבים הערבים למימדים סבירים שלא מפריעים למרקם החיים היהודיים במקום.

גם כיום, זהו הפתרון הנכון והצודק ביהודה ושומרון, שם עומד מספר הערבים על כ-1.5 מיליון לכל היותר שמתוכם כשלושים אלף כבר היגרו דרך מעבר אלנבי מאז פרוץ המלחמה – פשוט משום שאין יותר עבודה בישראל.

ואולם בעזה הפתרון הזה כבר אינו מספיק. זוועות השביעי לאוקטובר, יצרו מציאות המחייבת פתרון שאינו הומאני, כלומר פתרון של נקמה המשיבה את מימד הצדק וקידוש השם לאזורנו ואת ההרתעה מכל פיתוי לפעולה דומה מצד אויבינו.

מה צריך היה לבצע ב-8.10

אילו היתה ההנהגה הישראלית מצוידת בתודעת 'היום שאחרי' של תנועת זהות, אזי נהרות האדם שהיגרו מצפון הרצועה לדרומה כחודש לאחר פרוץ הקרבות, היו מוצאים עצמם במצרים, כשבוע לאחר יום שואת העוטף – קודם שהתעשתו המצרים וחסמו את הגבול.

לאחר ריכוך ארטילרי, רקטי ואמצעים נוספים, היו טורי שריון מבתרים במהירות את הרצועה לאורכה ולרוחבה תוך הרחבת והשמדת כל המבנים והמחסות שבצידי הדרכים ותפיסת שטחים שולטים.

דחפורי צה"ל היו מסיימים אז בתוך חודש ימים לכל היותר לשטח ולחשף את כל בתי הרצועה. מיותר לציין שאספקת המים והדלק למנהרות היתה נחסמת לחלוטין, במקומם היו מוזרמים לשם מי ים, רימוני עשן ושאר 'מרעין בישין' שהיו הופכים את החיים במנהרות לבלתי אפשריים. מי שהיה מסגיר לידי צה"ל את החטופים שבידיו, היה מקבל את הזכות לצאת ולנשום אוויר.

ואולם את ההנהגה הישראלית, שלא היתה מצוידת בחזון

'היום שאחרי' – של זהות,

פגשה זוועת השביעי לאוקטובר, כשהיא משועבדת לחלוטין לחזון

'היום שלפני' – של אוסלו.

מדובר בשיעבוד עמוק ביותר, שיעבוד אידאולוגי, שיעבוד מנטאלי, שיעבוד חברתי ושיעבוד כלכלי.

“אוסלו לא נועד להביא שלום” – הסביר באפריל 2014, אדריכל ההסכמים, ד”ר רון פונדק – “אוסלו נועד לייצר ישראליוזיה של המדינה במקום יהודי שלה”.

מלחמת הזהויות הקרה, המלווה את החברה הישראלית מיום היות הציונות, מעולם לא הוכרעה. ישראל קמה על יסוד שני אתוסים לאומיים סותרים כביכול – האתוס היהודי/אמוני, והאתוס הישראלי/אזרחי.

הסכם אוסלו נועד להכריע באמצעות תהליך גאו-פוליטי, במאבק הזהויות הפנימי שבתוך החברה הישראלית. צדק ד”ר פונדק, הוא לא נועד להביא שלום, הוא נועד לייצר ישראליוזיה במקום יהודי. לכן הרוב היהודי התנגד להסכמים, ואילו המיעוט הישראלי – הוביל אותם.

עוד מימי מפא”י העליונים, ידע המיעוט הישראלי לאחוז במקדי הכח ולא להרפות. כך – למשל – נוצר מצב שעל אף שכמחצית מן השורות הטוריות בהרצל מאמצות כיום אל קרבן עוד ועוד מבני ההתנחלויות והציונות הדתית (בערך פי 10! מחלקם היחסי באוכלוסיה) הרי שבפורום מטכ”ל, נמצא רק אלוף אחד לרפואה, החובש כיפה סרוגה. כך במערכת המשפט, כך בפקידות הציבורית הבכירה, כך באקדמיה וכך כמובן בתקשורת ובתרבות.

דור אוסלו נגד דור הגבורה

השיעבוד לתודעת אוסלו, שנועד לייצר ישראליוזיה במקום יהודי, משמש מזה 30 שנה כשער הכניסה לקומות העליונות של ההנהגה הישראלית על כל אגפיה. אימוץ חזון אוסלו הפך למפתח לקריירה, לכח, להשפעה ולמעגלים החברתיים הנכונים.

כך קיבלנו הנהגה ישראלית המשועבדת ליום שלפני, ומושכת בכל כוחה את דור הגבורה, המבקש בכל מאודו את ‘היום שאחרי’ אוסלו – בחזרה אל גבולות הגזרה של אוסלו.

ובמילים פשוטות:

ממלחמה, שזורקת את אוסלו לפח האשפה של ההיסטוריה ונועדה לנצח את עזה – שאבה אותנו ההנהגה הישראלית בחזרה אל תמרון, שפועל בתוך תודעת אוסלו ונועד כביכול

למוטט את החמאס...

הגדרת המטרה כמיטוט החמאס, באה להבטיח שעזה תיוותר על כנה ועימה גם ההסכמים והתודעה שעל גבם נבנתה כל שכבת ההנהגה הישראלית.

ואולם הגדרת המטרה כמיטוט החמאס, מונעת כל סיכוי לניצחון, משום שהאוייב שבא לכלותנו הוא החברה העזתית כולה.

זה ממש לא משנה אם את עזה מנהיג החמאס, הג'יהאד האיסלאמי, או התנזים – בהנהגת כולם, זוועות השביעי באוקטובר היו נראות בדיוק אותו הדבר. גם אם צבא הפתח, המכונה בפי אוסלו "הרשות הפלסטינית" יחליף את החמאס, לא ישתנה שום דבר מהותי, שהרי אותו צבא בדיוק, מתאמן כיום במלוא הרצינות על ביצוע אותן זוועות ביישובי עוטף יהודה ושומרון.

כלומר ברגעים אלה ממש, מתאמנת ה"רשות הפלסטינית" שבראנו, לקראת ביצוע אותן זוועות ממש, בבתי הספר וגני הילדים של עפולה, כפר יונה, כפר סבא, ירושלים, בית שמש, באר שבע וכו'.

ארגון הטרור המכונה "הרשות הפלסטינית" מתאמן ביהודה ושומרון לקראת כיבוש יישובים ישראליים

מלחמת שולל

כואב לומר זאת והיד רועדת כשהדברים נכתבים. ואולם בין אם הבין זאת ובין אם לאו, שלח דור מנהיגי אוסלו, את חיילי דור הגיבורים, לעוד מלחמת שולל בעזה, שלח את בנינו לעוד סבב שמטרתו אינה לנצח, אלא להנציח את המציאות האוסלואידית (שהיא הבסיס להגמוניה האיראולוגית והפוליטית של דור אוסלו).

במציאות המזעזעת שנוצרה בשמיני עצרת תשפ"ד, אין דבר כזה 'תיקר' – אין חצי ניצחון! במציאות שכזו אפשר או לנצח או להפסיד – אם החלטת לא לנצח, המשמעות היא שהחלטת להפסיד. ומשמעותו של הפסד כזה הוא ששואת העוטף תהיה רק ה'פרומו'.

הפתרון

על אף שחלון ההזדמנויות הצר שנפתח למשך כ-10 ימים לאחר הלם הזוועות, כבר נסגר, אין לישראל ברירה, ואם חפצי חיים אנו, תמונת הניצחון שתיארנו עודנה מחוייבת המציאות.

ישראל תהיה חייבת לשנות גישה באופן מוחלט ולעבור למתקפה אסטרטגית כוללת שבסופה לא תישאר אבן על אבן ברצועה כולה וכמליון פליטים עזתים מרוכזים יהיו בשטח סטרילי באזור ה'מוואסי' שבדרום מערב הרצועה. שום קשר לעולם החיצון לא יתאפשר, ושום ביקור של הצלב האדום, כל עוד ביקורים שכאלה אינם מתאפשרים גם לחטופים הישראליים. מדינות שתבקשנה לסייע, תוזמנה לקלוט מכסות של פליטים שיבקשו להגר מתוך השטח.

בעיית המנהרות תיפתר על ידי מצור וחנוק כפי שפורט ומיד אח"כ יוכרז כל חופו המערבי של הנגב (רצועת עזה לשעבר) כשטח ריבוני של מדינת ישראל ויוחל ביישוב מואץ ומורדני ביהודים.

החלפת ההנהגה

ברור שאת הפתרון היסודי הזה, לא מסוגלת ההנהגה ה'אוסלואידית' להוציא לפועל. לכן, על מנת לנצח במלחמת השמד שנכפתה עלינו, על מנת להסיר את האיום הקיומי ולהבטיח שגם לילדינו תהיה מדינה יהודית בוטחת ומשגשגת בארץ ישראל, עלינו להחליף את ההנהגה הישראלית בהנהגה המשוחררת לחלוטין מתודעת אוסלו.

אבל אמריקה...

אי אפשר לסיים את פרק המבוא מבלי להתייחס לטענה הפבלובית הנשלפת בכל עת שמוצע פתרון שמחוץ לגבולות הגזרה האוסלואידיים.

”אמריקה לא תיתן”.

”לא תהיה תחמושת”.

”לא יהיה ווטו אמריקני במועצת הביטחון”.

אכן ישראל אינה פועלת במרחב ריק. יש לחצים בין לאומיים, יש אינטרסים, יש אילוצים רבים וצריך לפעול בתוך המרחב הזה בשום שכל.

ואולם ברגעי האמת, חייבת אומה להישיר מבטה אל ההיסטוריה ואל הדורות הבאים.

יום שואת העוטף, לא היה אירוע טקטי. מדובר באירוע טקטוני בסדר גודל תנכ”י שהביא את מדינת ישראל אל שפת המצוק. אין לנו יותר מרחב למשחקים. זה או אנחנו או הם!

במציאות שכזו, התחשבות בלחציה של ארה”ב היא הרסנית.

כבר היינו שם בעבר.

ב-1948, ערב הכרזת המדינה, חזרה בה ארה”ב מתוכנית החלוקה והודיע לבן גוריון כי אם יכריז, תטיל ארה”ב אמברגו על משלוחי נשק למזה”ת (כלומר לישראל). המשמעות היתה שהיישוב היהודי הקטן שמנה אז 600,000 יהודים בסך הכל, ימצא עצמו ללא טנקים, ללא תותחים וללא מטוסים, מול חמש צבאות ערב המצויידים בכל אלה, ומול המון ערבי בתוככי השטח שיועד למדינה היהודית שנערך גם הוא לשחיטה הגדולה.

בן גוריון הבין את גודל השעה, לא נכנע ללחץ האמריקני – והשאר היסטוריה.

ב-1967 ערב מלחמת ששת הימים, הונחה חרב חדה על צווארה של ישראל, כשנשיא מצרים גמאל אבד אל נאצר חסם את מיצרי טיראן והציב את צבאו בסיני. ארה”ב סירבה לקיים את התחייבותה לפתוח את המיצרים – התחייבות שבגינה נסוגה ישראל מסיני לאחר מבצע קדש. “אינני מוצא את העתק ההתחייבות שלי” ענה הנשיא האמריקני ג'ונסון לתחנוניו של ראש ממשלת ישראל לוי אשכול. האמריקנים לחצו על ישראל שלא לפתוח במלחמה אלא ללכת למשא ומתן.

ישראל, בלי נשק אמריקני, ובניגוד לדירתם, פתחה במלחמה וזכתה בניצחון גדול.

רק אז, החלו ה”יחסים המיוחדים” עם האמריקנים.

ב 1981, הפציצה ישראל את הכור הגרעיני העיראקי שבאוסיראק. ארה"ב התנגדה להפצצה ואף גינתה אותה בכל תוקף. בדיעבד הודו האמריקנים כי הפצצת הכור שירתה גם את האינטרס שלהם.

הנה כי כן, ידעה ישראל בעבר, להתעלם ברגעי משבר קיומיים מלחציה של ארה"ב.

ישראל נמצאת עכשיו בגדול שברגעי המשבר הקיומיים שידעה מעודה.

עליה לפעול אך ורק בהתאם לאינטרס הקיומי שלה! ורק לאחר הניצחון הסופי והמוחלט, להתפנות ולטפל ביחסיה עם ארה"ב ושאר מדינות העולם.

הטיעון לפיו המטרה אינה ניתנת להשגה ללא סיוע ואספקה אמריקנית צבאית, נכון רק לסבכים שנועדו להנציח את ההכלה האוסלואידית של המצב הקיים.

כשאינך רוצה לנצח (ולחסל את אוסלו) אתה יוצא למלחמה שלעולם אינה נגמרת. או אז אתה אכן זקוק לעוד ועוד חימושים ואתה תלוי באמריקנים בכדי לספקם. האמריקנים אינם טומנים את ידם בצלחת ומנצלים את מנוף הלחץ שנוצר, בכדי לייצר לעצמם עוד ועוד שליטה במהלכי המלחמה. כך נוצר מצב שהמלחמה מתבצעת לפי כלליהם ומתארכת עוד יותר – כלומר נוצר מעגל קסמים שסופו תבוסה. יצירת מעגל הקסמים הזה, משרתת את דור המנהיגים שצמח מתוך תודעת אוסלו, משום שהיא מבטיחה את הנצחת המציאות האוסלואידית (חומות / גדרות / כיפות ברזל) ואת ההגמוניה של דור אוסלו הנשענת עליה.

ואולם הנהגה נחושה, המצויידת בחזון 'היום שאחרי', ומכח החזון הזה יוצאת למלחמה על מנת לנצח – הנהגה כזו, פועלת כפי שפעל צה"ל במלחמת ששת הימים, משנה את כל המציאות הגיאו פוליטית בתוך זמן קצר, ורק לאחר הניצחון, מתפנה להסדיר את יחסיה עם אומות העולם.

בא-להים נַעֲשֶׂה הַיּוֹם וְהוּא יָבוֹס צָרֵינוּ.
(תהילים ס' י"ד)

התכנית המדינית

פרק התוכנית המדינית מובא כאן ככתבו
ובלשונו מתוך מצע תנועת זהות שפורסם
לקראת ההתמודדות לכנסת ה-21.

עבורנו, עקרונות התוכנית שרירים
וקיימים – תוך עדכון פרטי התכנית על
פי הנתונים הגאו-פוליטיים והדמוגרפיים
בעת יישומה.

רקע לתכנית המדינית

כהקדמה לתכנית המדינית, עלינו להגדיר לעצמנו מהי מטרתה. בלי הגדרה נכונה של המטרה, לא ניתן לגזור פתרונות להשגתה. מקובל לחשוב שהמטרה המדינית הראשית של מדינת ישראל היא השגת 'שלום', ושהבעיות לפתחנו הן הבעיה הבטחונית והדמוגרפית, בעיית הלאומיות הפלשתינית המתחרה על אותה כבדת ארץ, ובעיית הלחץ הבינלאומי ובמיוחד האמריקאי. יש המוסיפים לכך גם בעיה כלכלית. אולם, בחינה שטחית למדי מראה שלא אלו הבעיות הדוחקות בנו ללכת למסלול של ויתורים במסגרת מה שמכונה 'משא ומתן מדיני'.

ה'שלום' לא יכול להיות מוגדר כמטרה של מדינה. הגדרת השלום כמטרה הביאה לכיבוש צ'כוסלובקיה על ידי גרמניה הנאצית, ואיפשרה לגרמניה הנאצית לפתוח במלחמת עולם. שלום מתקיים רק אם אף צד לא חושב שכדאי לו להילחם. מלחמת העולם הראשונה התחילה כאשר כל אירופה הייתה מרושתת בהסכמי שלום. אין לנו סיבה להניח שהסכמי השלום שלנו יהיו יציבים יותר.

הבטחון איננו הבעיה, שהרי ככול שאנו מתקדמים יותר ב'תהליך השלום' – רמת הבטחון יורדת. הסטטיסטיקה הרשמית של מספר נפגעי הטרור, נרצחים ופצועים, בנתוני הביטוח הלאומי, מראה כבירור שמאז שהתחלנו ב'תהליך אוסלו', מספרם זינק פי כמה. פיצוץ אוטובוסים ומסעדות על ידי מחבלים מתאבדים, וטילים על תל אביב וירושלים, לא נראו במקומותינו קודם ל'תהליך השלום' של הסכמי אוסלו. על פי הניסיון המצטבר, השאיפה לבטחון צריכה להרחיק אותנו מכל תהליך מדיני. אם אנו ממשיכים להקריב קורבנות 'למען השלום' – כנראה שהסוגיה הבטחונית איננה הבעיה העיקרית שלנו.

גם הדמוגרפיה כבר לא מהווה בעיה. האישה התל אביבית כבר לא יולדת פחות משכנתה ברמאללה אלא להיפך. על פי המכון האמריקאי –
:AIDRG לדמוגרפיה

“המשך המגמה הנוכחית, בתוספת סבירה של כחצי מיליון עולים ב-20 השנים הבאות, עשויים לשרד את הרוב היהודי מ-66% ל-80% ב-2035.”

כלומר בלי שום תהליך מדיני, יכול הרוב היהודי בין הירדן לים – כולל ערביי יו"ש – להגיע ל-80% בתוך כ-20 שנה. תהפוכות מדיניות

ומשברים כלכליים עשויים בהחלט להאיץ את התהליך. צה"ל גם דיווח לכנסת שאין לו מושג כמה ערבים בעצם חיים ביהודה ושומרון, ושצה"ל פשוט מאמין למספרים של הרשות הפלשתינית, אף שברור שהם מנופחים מאד. הנתון היחיד שצה"ל מסר הוא על ממדי גל העויבה הנמשך מיו"ש, כ- 12,000 עד 16,000 איש מדי שנה, דרך מעבר גשר אלנבי לכרם. רוב העוזבים הם צעירים.

בעיית 'הלאומיות הפלשתינית' נוצרה באופן מלאכותי כתגובה לצינונות. אין שום 'בעיה פלשתינית' בשטחי ארץ ישראל בהם קיים ריבון ערבי, דהיינו: ירדני, מצרי, סורי או לבנוני. אם תיעלם חלילה ישראל מהמפה, תיעלם באותו הרגע גם 'הלאומיות הפלשתינית'.

"מטרת היהודים בארץ ישראל היא להקים מדינה יהודית בארץ ישראל; מטרת הערבים בארץ ישראל היא - שהיהודים לא יקימו מדינה יהודית בארץ ישראל".

פברואר 1947, שר החוץ הבריטי ארנסט בוויין מסביר באו"ם את יסוד הסכסוך

דבר לא השתנה מאז הסברו הממצה של השר הבריטי. אין באמת 'לאומיות פלשתינית'. ישנה אומה ערבית שאיננה מקבלת את עצם הריבונות היהודית בשום חלק של ארץ ישראל. לכן, פתרון 'הבעיה הפלשתינית' לא יפתור את יסוד הסכסוך, כלומר, את התנגדותם לכל ריבונות יהודית שהיא בארץ ישראל. זו גם הסיבה שמדינה פלשתינית עדיין לא קמה ולעולם לא תקום, על אף שמעולם לא הוגשה לקבוצה כל שהיא מדינה על מגש כסף שכזה. מדינה - זה פשוט לא מה שהם רוצים.

ה"לחץ הבינלאומי" גם הוא אינו הבעיה, שכן תמיד הוא גובר ביחס ישר לכניסתה של ישראל לתהליכים מדיניים. החרם הכלכלי שהיה ברובו חרם ערבי, קודם שהכרנו בקיומו של העם ה"פלשתיני" ובזכותו על לב הארץ, הפך לחרם עם דגש אירופאי לאחר שהחל תהליך אוסלו. ערב הסכמי אוסלו ריחף סימן שאלה גדול מעל הלגיטימיות של אש"פ ומנהיגיו. שום סימן שאלה שכזה לא ריחף מעל זכותם של היהודים למדינה משלהם.

כיום - אחרי 20 שנה של 'תהליך מדיני' התהפכו היוצרות. אנו מכירים בהם, הם לא מכירים בנו, והאמריקאים לא מוכנים לחייבם לעשות זאת כתנאי לפתיחת משא ומתן. כלומר, תהליך מדיני מגביר

את הלחץ ולא מפחית אותו, ולכן הלחץ לא יכול לשמש עילה לקיומו. כמו כן, בכל הפעמים בעבר שבהן ישראל עמדה בנחישות מנומקת על הדברים החיוניים לה ולבטחונה, ארה"ב היא שנסוגה לבסוף, ולא כפתה עלינו לפעול אחרת. ככלל, הקהילייה הבינלאומית לא מרבה להתערב בסכסוכים מקומיים, מעבר לשליחת גינויים רפים. העולם אינו נוקף אצבע אל מול מעשי הטבח ועקירת האוכלוסין שמתרחשים תדיר במזרח התיכון. אירופה, המוצפת במיליוני מהגרים, עסוקה בצרותיה. גם ישראל, מצדה, הפכה מיצואנית תפוזים ליצואנית מובילה של מיטב הטכנולוגיות הדרושות לעולם כדי שימשיך לשגשג. כל ניסיון להחרים תוצרת ישראלית יגבה מחיר כלכלי כבד, ומעטות המדינות שיהיו מוכנות לשאת בו.

גם 'בעיה כלכלית' לא בא התהליך המדיני לפתור. נהפוך הוא. כפי שפורסם על ידי חטיבת המחקר של זהות "בדר"ח אוסלו", הסכמי אוסלו שואבים כ-10.5% מתקציב המדינה בכל שנה, ולמעלה מטרייליון (!1,000,000,000,000) ש"ח מאז נחתמו, לא כולל סעיפים שאינם ניתנים לחישוב כגון השפעת התהליך על עלויות הדיור.

בשנים האחרונות צועדת ישראל אל מעמד של מעצמה כלכלית לא בזכות התהליך המדיני, אלא למרות התהליך הזה. תקציב המדינה לשנת 2016 הוא 347 מיליארד ש"ח. אילולי התהליך המדיני, היו כיום לכאורה בקופה הציבורית יתרות בסדרי גודל של שלוש שנות תקציב (!). מדובר בסכום שהוא פי שנים וחצי מעלות מבצע אפולו האמריקאי לכיבוש הירח.

מטרת תכנית אוסלו ובנותיה

ובכן, אם זה לא 'השלום' ולא 'הבטחון', לא 'הדמוגרפיה' ולא 'הלאומיות הפלשתינית', לא 'הלחץ הבין לאומי' ולא 'הכלכלה' – מה המטרה שלשמה אנו מבקשים תכנית מדינית? התשובה האמיתית והעמוקה היא שאנו מבקשים לגיטימיות לזהות הישראלית כיורשתה של זו היהודית.

וכך הסביר את הדברים לא אחר מאשר 'אדריכל' הסכמי אוסלו – ד"ר רון פונדק, שהלך בינתיים לעולמו:

1. "הציבור הדתי לאומי והסכסוך הישראלי-פלסטיני" – דו"ח קבוצת המשבר הבינלאומית מס. 147 (2013, 21 בנובמבר). עמ' 35, הערה 225. (קישור בסוף השער)

“אני רוצה שלום כדי שתהיה ‘ישראליות’. השלום איננו מטרה בפני עצמה. זהו אמצעי להעביר את ישראל מעידן אחד לעידן אחר, לעידן של מה שאני מחשיב כמדינה נורמלית. ‘ישראליות’ של החברה במקום ‘יהודי’ שלה יאפשרו לשלב את הלאומיות היהודית, שגשוג התרבות הישראלית, הפרדת הדת מהמדינה ושוויון מלא למיעוט הערבי בישראל”.

אנו, כלומר ‘הישראלים’, מבקשים להגדיר את עצמנו באמצעות שכנינו. אנו שואפים למצב בו שכנינו יקבלו את קיומנו באזור, ומתוך כך יאמצנו העולם כולו אל משפחת העמים. אנו שואפים למצוא את מקומנו בין האומות; שואפים למצב בו נהפוך ל’עם ככול העמים’ – ובקיצור – אנו שואפים לייצר ליהודים זהות לאומית רגילה, זהות הבאה ככל העמים, מתוך ריבונות בארצם, במקום הזהות הנבדלת מכל העמים, זו הנובעת מן הברית העתיקה החרותה בבשרם.

במילים פשוטות, אנו שואפים ל’ישראליות’ במקום ‘יהודיות’: להגדיר את עצמנו על יסוד האזרחות במקום על יסוד הלאומיות. כל עוד שכנינו נלחמים בנו ולא מקבלים את הישראליות החדשה הזו כלגיטימית, אנו מוטחים שוב לנקודת המוצא היהודית ממנה יצאנו, או ברחנו. לכן, אנו זקוקים להסכם עם הערבים. לא בשל כל התירוצים הבטחוניים, הדמוגרפיים והאחרים, אנו זקוקים להסכם ככל מחיר איתם, אלא כדי להגשים את חלום הנורמליות הישראלית. היהודים צריכים את שיתוף הפעולה של הערבים, כדי להיות ישראלים, או אם תרצו – הישראלי צריך את הערבי כדי לשכוח שהוא יהודי.

אלפי קורבנות הטרור, מסירת חבלי מולדת, עקירת יישובים על יושביהם, טילים בשמי תל-אביב, אובדן הלגיטימיות הקיומית, אובדן של יותר מ- 10% מתקציב המדינה בכל שנה ונזקים רבים נוספים – כל אלה מודה ד”ר פונדק – אינם מחיר ‘השלום’ או פתרון ‘הבעיה הדמוגרפית’, אלא מחיר שיש לשלם במסגרת המאבק הפנימי על זהותה של המדינה.

כשהמלחמה לא נגמרת, השלום לא מתחיל

עמדת הנחיתות הבסיסית, זו התולה את הזהות הישראלית בשכנינו, מתעלת אותנו למשחק סכום אפס, המבוטא במדויק בסיסמא: “שטחים תמורת שלום”.

לאורך ההיסטוריה, תמיד הצד המנצח במלחמה, הוא זה המציע שלום תמורת נכסי היריב. אולם אצלנו מתקיים מצב ייחודי בו הפקרנו בידי האויב החלש מאיתנו צבאית וכלכלית את הנכס החשוב מכל: את מפתחות הזהות הישראלית. הנכס הזה אינו תלוי כלל בתוצאת המלחמה. נהפוך הוא. אם באופן תיאורטי, יושמד האויב לחלוטין, נמצא עצמנו שוב כ'עם לבדד ישכון' – בדר עם זהותנו היהודית. לכן, אסור לנו באמת לנצח – ואכן, מעולם לא ניצחנו באמת. אף לא מלחמה אחת ממלחמות ישראל נסתיימה בכתב כניעה ללא תנאי, כמקובל במלחמות קיומיות בין העמים המסתיימות בתבוסה מוחלטת של אחד הצדדים בשדה הקרב.

משבר הזהות הפנימי שלנו מוביל לכך שהמושג 'ניצחון' אינו בנמצא כלל בלקסיקון שלנו. גם כשצה"ל משמיד את צבאות האויב, בגבורה ובכישרון רב, אין אנו מעלים על הדעת לעשות את הצעד האחרון ולהוביל את מדינות האויב לכניעה מדינית מפורשת, כי אז לא יהיה עם מי לעשות שלום וממי לקבל הכרה. לכן המלחמות שלנו אף פעם לא נגמרות. נשק חדש וחיילים טריים תמיד יימצאו לאויבינו, וכשהמושג 'ניצחון' אינו בנמצא, המלחמה אף פעם לא באמת נגמרת והשלום לעולם לא באמת יכול להתחיל.

מי שעניו בראשו מבין שהתהליך שאנו עדים לו אינו תהליך שלום, אלא המשך המלחמה באמצעים אחרים. התוצאה של התהליך מקבילה לתוצאה של מערכה צבאית מוצלחת עבור האויב: אנו חווים אובדן שטחים ולגיטימיות, נזק כלכלי ודמורליזציה פנימית. ההכרה במסגרת הסכם אוסלו 'בצדק הפלשתיני', ובזכותם על ארץ ישראל, והוויתורים הטריטוריאליים שבאו בעקבותיו, לא הובילו לייתר השלמה עם קיומה של ישראל אלא בדיוק להיפך: לתהליך חמור של דה-לגיטימציה במדינות המערב. המחיר בנפש גדול פי כמה מזה ששילמנו קודם ל'תהליך השלום', המחיר הכלכלי עצום – אולם החמורה מכל היא הדה-לגיטימציה בתודעת הדרור הישראלי החדש. הצעיר הישראלי שעמד על דעתו לאחר תחילת התהליך המדיני (גילאי 40-30) כבר אינו רואה עצמו כליד הארץ, אלא כאורח בארצו. מלח הארץ וסלע קיומה הוא האדם הערבי. גירוש יהודים מביתם הפך ללגיטימי, אך איש לא יעלה על הדעת לפעול כך כלפי ערבים. ניתן, אם כן, לומר במפורש כי האויב מצליח לנצח אותנו ב'שלום' ולהשיג את שביקש להשיג ונכשל בכך במלחמה.

הישראלי שכבר מבין כי שלום לא יקבל, מקווה כי לפחות באמצעות 'בקשיש' ברמותם של שטחים ש'גזל' מן הערבי ב-1967, ייאות הערבי

להתעלם מ"גזלת 1948". אולם, הנסיגה בלגיטימיות כבר חצתה מזמן את קו 1948. 'החטא הקדמון' מבחינת האוניברסיטאות הנחשבות במערב, כבר אינו כיבושי 1967, ואף לא תכנית החלוקה ב-1947. החטא הקדמון הוא הצהרת בלפור ב-1917, כלומר עצם פתיחת הפתח לחידוש הריבונות היהודית בארץ ישראל בכל שטח שהוא.

**"הקמנו לכם מדינה... חלמנו על מקום שבו ספר
הספרים החדש יכתב לקראת גאולת העולם, כי
אתם הרי עם סגולה... היו לעולם ציפיות, וראו מה
עשיתם".**

אינטלקטואלים בריטיים מסבירים את כעסם על
ישראל לפרופסור זאב צחור (מתוך ראיון שנתן צחור
למאיר עוזיאל בעיתון מקור ראשון).

כל התכניות המדיניות שמוצעות לציבור בישראל על ידי הקשת הפוליטית על כל גווניה, באות מתוך תודעת ה"ישראליוזיה" של החברה במקום 'יהוד' שלה – כלשונו של רון פונדק. האופק שלהן אינו מימוש הזהות היהודית במימד הלאומי, אלא בדיוק ההיפך. התכניות כולן מניחות שהקונפליקט הוא טריטוריאלי, ולכן ויתור על טריטוריה יביא לשלום אשר יאפשר לנו להתקבל כעם נורמלי בין שכנינו מקרוב ומרחוק.

אבל דווקא הבריחה מהזהות חוסמת כל תקווה לשלום. אם אנו זקוקים לשלום בכדי לקבל הכרה ב'ישראליוזיה' החדשה שהמצאנו לעצמנו, ואם כתוצאה מכך מקבל האויב תעודת ביטוח ואיננו מסוגלים לגבות ממנו מחיר שאין הוא מסוגל לעמוד בו – מדוע שייתן לנו שלום? מדוע שלא יוסיף לדרוש עוד ועוד מחירים כפי שאכן הוא עושה? מדוע שלא יוסיף ויכריע את המאבק באמצעות 'תהליך השלום'?

**תכנית אלטרנטיבית יכולה אם כן להצליח, רק אם תשרת מטרה
אסטרטגית הפוכה לחלוטין. לא 'ישראליוזיה' של המדינה אלא
'יהוד' שלה.**

2. לא כאן המקום להעמיק ולהסביר כי באמת הערכים מוכנים לשלום עמו, אך רק לכזה המכבד את זהויות ותרבויות האזור. הערכי מוכן לשלום עם היהודי – אך לא עם קולוניאליסט אירופאי הכופה עליו את זהותו. כשהיהודי מגיע עם מסכה של ישראלי, הערכי עוטה מסכה של פלשתיני והשלום הופך בלתי אפשרי.

מטרת התכנית המדינית: יצירת תשתית מדינית למימוש זהותה היהודית של מדינת ישראל

עקרונות

ארץ ישראל - זו ארצנו

ארץ ישראל היא ארצו של עם ישראל לבדו, מכח דבקותנו בה בכל הדורות, כעם וכיחידים, על יסוד החלטת בורא העולם, א-להי ישראל³, שברצונו, נתנה לנו.

שמירת זכויות האדם

עלינו לשמור על זכויות האדם של כל תושבי הארץ, המקבלים את העיקרון הראשון, ומבקשים לחיות עמנו בשלום.

זכויות אדם וזכויות אזרח

זכויות אדם וזכויות אזרח הן שונות זו מזו. זכויות האדם מוקנות לו מבראו, ולכן אינן ניתנות לשלילה על ידי האדם. אזרחות ניתנת על ידי האדם/מדינה - על פי שיקול דעת אנושי, ולכן ניתנת גם לשלילה על פיו.

3. ולא על יסוד החלטת עצרת האומות המאוחדות, כפי שמופיע בניסוח המצער של מגילת העצמאות.

4. כניסוחו הקלאסי של רש"י בפתחת פירושו לתורה.

א. ביטול הסכם אוסלו

מדינת ישראל תחליט רשמית, ואז תודיע רשמית, לרשות הפלשתינית ול'קוורטט' (ארה"ב, האיחוד האירופי, האו"ם, ורוסיה); על ביטול מלא של הסכם אוסלו וכל נגזרותיו והחזרת המצב המשפטי ביהודה שומרון ועזה לקדמותו לפני ההסכמים. ישראל תצרף להכרזה זו הוכחות מוצקות ומפורטות לטענתה שההסכמים הופרו מהותית על ידי הצד השני מאז תחילתם, ואף שהצד השני מלכתחילה לא התכוון לסיים את הסכסוך ולחיות בשלום עם ישראל, ולכן זכותה של ישראל, ואף חובתה למען בטחונה, לבטלם.

בכך, יחזור מעמדם של כל אנשי אש"ף ורש"פ על שלל ארגוני הבטחון שלהם מבחינת ישראל ויושווה למעמדם של אנשי חמאס – מעמד של אויבים.

ב. הצעה לכל המחבלים לנסיגה מכובדת

כדי לחסוך שפיכות דמים, ישראל תציע לכל אדם בשטחי יש"ע שמבקש להמשיך להילחם נגדה, או שמבקש להמשיך לשאת נשק פלשתיני, או שאינו מוכן להיות תחת שליטת ישראל, נסיגה מכובדת, עם כלי נשק, ועם משפחתו, במתכונת דומה לנסיגת אלפי מחבלי אש"ף מביירות⁵ בסיום מלחמת לבנון הראשונה. אז הם נסוגו מביירות באופן מסודר, ותחת ערבות ישראלית ובינלאומית לעזיבתם הבטוחה.

שב"כ יבדוק את רשימות העוזבים ויעביר לידי ארגוני המחבלים, בטרם נסיגה, רשימה של מבוקשים אשר אינם ברשימות העוזבים, אם יהיו כאלו, ואשר ישראל מתכוונת לעצורם או לחסלם לאחר הנסיגה המוסכמת בשל מסוכנותם, ויוצע להם לעזוב בבטחה כל עוד הם יכולים.

ישראל תנצל הזדמנות זאת של נסיגה מוסכמת של האויב לחו"ל כדי לשחרר ולגרש את האסירים הבטחוניים שבבתי הכלא שלנו. שחרור האסירים וגירושם מהארץ מוצע כאן אך ורק כחלק ממהלך הכרעה שבו

5. 'הקוורטט' הוא גוף פיקוח על תהליך אוסלו שהוקם בשנת 2002 בהסכמת ישראל בעקבות כשלון התהליך עד אז. התהליך ממשיך להיכשל, אולם את ההודעה על סיומו וביטולו נצטרך להודיע רשמית גם לקוורטט.

6. כמו בתקדים של הנסיגה מביירות, מדובר אך ורק בנשק אישי הנישא ביד.

7. בכירי המחבלים גלו אז מלבנון, הגובלת בישראל, לתוניסיה הרחוקה.

ישראל מסיימת סופית חמישים שנות אי-הכרעה מצידה. השחרור יהיה בכפוף לרשימות שירכיב שב"כ. ייתכן שיהיו אסירים שיגורשו גם אם יבקשו להישאר בכלא, וייתכן שיהיו אסירים שבקשתם לעזוב תסורב – אלו ואלו בשל מסוכנותם.

לאחר נסיגה מוסכמת זו, כל אדם בשטחי יש"ע שיילחם נגד ישראל, בנשק או בהסתה לאלימות או בפעילות אסורה אחרת, או שישא נשק שאינו מורשה ע"י ישראל, ייחשב לאויב.

בינתיים, ישלימו צה"ל, שב"כ, ושאר גורמי הבטחון והממשל שלנו את הכנותיהם להשתלטות-מחדש מלאה של ישראל על כל שטחי יש"ע שאינם מצויים כבר כעת בשליטתנו המלאה.

יש להעיר שככל מבצע צבאי, אין הכרח שהתכנית תבוצע מיד לאחר הקמת ממשלה בישראל, או שתבוצע כולה בבת אחת. שיקולים מבצעיים ומעשיים, וכמובן שמירת שלומם ובטחונם של אזרחינו וחיילינו, עשויים לדחות את תחילת כל שלב בתכנית למועד מתאים, לפצל ביצוע באזורים שונים לטובת עקרון ריכוז המאמץ, וכד'.

ג. החזרת השליטה הישראלית בשטח

צה"ל, בסיוע שאר גורמי הבטחון, ישתלט מחדש על כל שטחי יש"ע. בנוסף לצעד המהותי שפורט מקודם, של הצעת נסיגה מכובדת, שמטרתו לחסוך שפיכות דמים, ישראל תעשה ככל שניתן כדי לצמצם שפיכות דמים לא-הכרחית של תושבי יש"ע הערבים במהלך ההשתלטות ולאחריה ולמנוע אסון הומניטרי (אספקת מי שתיה וכד'), אולם בכל מקרה, מדובר במצב מלחמה, ושמירת בטחונם של אזרחינו וחיילינו קודמת לכל שיקול אחר.

בהשתלטות מחדש ולאחריה, יחוסלו, יגורשו או ייאסרו כל גורמי הטרור שיישארו עדיין בשטח, ייהרסו כל מתקני הטרור ויבוצעו חיפושים יסודיים לאיתור נשק, מנהרות, חומרי הסתה, וכד'. בסיום המבצע, לא ישאר עוד בין הירדן לים שום גורם ריבוני או חמוש פרט למדינת ישראל.

ד. החלת ריבונות ישראל

בכל השטח המשוחרר תוחל מיד ריבונות ישראלית מלאה. החלת הריבונות תתבצע בהתאם ל"חוק שטח השיפוט והסמכויות" שחוקקה הכנסת הראשונה זמן קצר לאחר קום המדינה. חוק זה קבע כבר אז מפורשות גם את ההצדקה המוסרית וגם את הנוהל להחלת ריבונות

ישראל בחלקי ארץ ישראל שהושבו ע"י צה"ל לשליטת עם ישראל:

**“כל חוק החל על מדינת ישראל כולה יראה כחל
על כל השטח הכולל גם את שטח מדינת ישראל
וגם כל חלק מארץ-ישראל אשר שר הבטחון הגדיר
אותו במנשר כמוחזק על ידי צבא הגנה לישראל”.**

בצמוד להחלת ריבונות ישראל בכל שטחי יש"ע, תוחלף החלת החוק הישראלי במזרח ירושלים שנעשתה לפי "חוק סדרי השלטון והמשפט", והחלת החוק הישראלי ברמת הגולן שנעשתה לפי "חוק רמת הגולן" – שתי החלטות שהיו שרירותיות במהותן, ללא נימוק מוסרי מפורש, בהחלת ריבונות ישראל לפי "חוק שטח השיפוט והסמכויות", שמסדיר החלת ריבונות ישראל בחלקי ארץ ישראל, ארצנו שלנו.

מיד עם סיום ההשתלטות הבטחונית, יוקמו תחנות משטרה ושאר סממני ריבונות ישראל בכל עיר וכפר ביש"ע. כל אזרח ישראלי יהיה רשאי לנוע בחופשיות בכל מרחב ציבורי. התושבים הערבים יקבלו תעודת תושב ישראלית זמנית. הם יוכלו לבחור את הנהגתם המוניציפאלית, וישלמו את מיסיהם המוניציפליים, וישראל לא תגבה מהם מיסים ולא תיתן להם שירותים, פרט לשמירת הבטחון, כמו בכל מקום בישראל, ושירותי בריאות של ישראל, שיינתנו לכל דורש בתשלום מלא. גופי הבריאות המקומיים הערבים הקיימים, למשל "הסהר האדום", יורשו כמובן להמשיך לפעול.

ה. הצעת אפשרויות לבחירה אישית

עד כה מעולם לא הוצעה לתושבי יש"ע הערבים האפשרות לבחור אישית לעצמם כיצד הם מעדיפים להתמודד עם נוכחותה ושלטונה של ישראל. תמיד החלטה ניתנה לגורם שהחליט בשבילם החלטה אחידה: תחילה מדינות ערב, ולאחר מכן ארגוני הטרור.

לאחר החלת ריבונות ישראל והחזרת הבטחון האישי לתושבים בכל השטח, כולל הבטחון האישי של התושבים הערבים שסבלו קודם משלטון הפחד של ארגוני הטרור, תיפתח בפני כל תושב בוגר, או משפחה, האפשרות לבחור בעצמם בין שלוש אפשרויות: 'סל הגירה', תושבות, אזרחות. איש לא יאולץ להחליט מיד, והאפשרות לבחור

אפשרות ראשונה

סל הגירה נדיב למעוניינים להגר

■ למעלה מ-60% מערביי יש"ע מביעים את רצונם להגר וכ-20,000 מתוכם עושים זאת מידי שנה. אחד החסמים העיקריים העומדים בפניהם הוא חוסר יכולתם למכור את רכושם תחת שלטון האימים של הרשות הפלשתינית שיצר הסכם אוסלו. ערבי המוכר כיום נדל"ן ליהודי – דינו מוות על פי חוקי הרשות הפלשתינית וחוקי ממלכת ירדן. השבת הריבונות באופן מלא, חיונית להסרת הפחד ולמתן אפשרות למעוניינים בכך למכור את רכושם באופן מהיר, פשוט ורווחי⁸.

■ סך העלות של הסכמי אוסלו לציבור הישראלי עד היום היא יותר מטריליון (!) ש"ח. מדובר בסכומים שכבר שילמנו, וממשיכים לשלם. בכל שנה נוספת בה אנו צועדים בנתיב אוסלו – ללא סיום נראה לעין. מדובר בכ-10.5% מתקציב המדינה שנזרק בכל שנה.

■ על פי נתוני המכון האמריקאי-ישראלי לדמוגרפיה AIDRG, חיים כיום ביהודה ושומרון כ-1.75 מיליון ערבים⁹. כ-1.5 מיליון נוספים חיים בעזה, מתוכם 1.2 מיליון בעלי תעודת פליט של האו"ם, וכ-300,000 בתחומי ירושלים המאוחדת, שאינם רלוונטיים משום שירושלים כבר בריבונות ישראל. 1.75 מיליון ערביי יו"ש הם כ-280,000 בתי אב. כיוון שרק 60% מעוניינים להגר – מדובר בכ-170,000 בתי אב רלוונטיים. בסכום שישראל השקיעה 'בפרוייקט המזרח התיכון החדש' של אוסלו, ניתן היה באופן תיאורטי להשקיע חמישה מיליון ש"ח בכדי

8. ביחס לשאלה מדוע לא לאזרח אוטומטית את כל האוכלוסיה הערבית ביהודה ושומרון הבוחרת לקבל את הריבונות הישראלית, ראה להלן בפרק הגישה לשאלת האזרח.

9. העסקאות שכן מתקיימות בין ערבים ליהודים ביהודה ושומרון כוללות תמיד את פינניים המהיר והאנונימי של המוכרים לחו"ל מחשש מיידי לחייהם עם היודוע והותם לרשות הפלשתינית.

10. ישראל גם תאפשר להם להגר לחו"ל ישירות, בלי לעבור דרך ירדן או מצרים, מעבר שיסכן את חייהם ורכושם.

11. מספרים אלה שונים משמעותית מן המספרים המוכרים בציבור הגבוהים כמעט במחצית. המספרים הנפוצים מתבססים על הערכות הרשות הפלשתינית עצמה, שזיפיה הגסים בספירות כפולות הוכחו זה מכבר, ורצונה להגזים במספר הפלשתינים החיים בשטח ארץ ישראל ברור. לאחרונה יש מגמת התנערות מן המספרים הפלשתיניים גם בקרב הדמוגרפים הישראליים שהחזיקו אותם כאמינים, וזאת בעקבות מחקריהם של מרכז בגין סאדאת שחשפו לראשונה את גודל הזיוף.

לסייע לכל משפחה ערבית ביהודה ושומרון המעוניינת להגר למצוא את עתידה במקום אחר. אנו מדברים כאן, כמובן, על סכומים קטנים בהרבה.

■ חשוב להדגיש שההוצאה הזו נמשכת וביתר שאת. ישראל ממשיכה להוציא כ-10% מתקציבה על ההימור שכשל, פשוט משום שאין לה שום אופק אחר, כלומר מטרה אחרת מזו של רון פונדק – מטרה אחרת, כפי שאנו מגדירים בתכנית המדינית הזו. ברגע שנגדיר לעצמנו מחדש את המטרה, ניתן להפנות את התקציב שיתפנה לטובת הפתרון האמיתי.

■ בנוסף לרכישת הנדל"ן ולחבילת הסיוע הכספי, תסייע ישראל באיתור מדינות קולטות ובמציאת מקומות עבודה. כאן המקום להזכיר כי העולם המערבי סובל מ'גידול אוכלוסיה שלילי'¹² והוא זקוק להגירה איכותית בכדי להוסיף ולקיים את עצמו ברמתו הנוכחית. השאלה היא מי יבנה את גורדי השחקים בברלין, לונדון וטורונטו. האם יהיו אלה מהגרים חסרי כל שבנו עד כה בקתות בוץ בסודאן, או אוכלוסייה מיש"ע שצמחה לצד מדינה מפותחת, מגיעה עם הון עצמי ובנתה את מגדלי עזריאלי בתל אביב.

■ יש לציין ש'הגירה-לכאורה' של מפרנסים ללא משפחותיהם לא תזוכה בסל הגירה.

אפשרות שנייה

מעמד של תושבי קבע

לאחר פרק זמן שייקבע בהתאם לצרכי הביטחון, יוכלו התושבים להגיש באופן מדורג, בקשה לקבלת מעמד של תושב קבע. קבלת מעמד זה תותנה בהצהרת אמונים גלויה למדינת ישראל כמדינתו של העם היהודי. הבקשה תיבחן, ומי שיתברר כי לא היה מעורב בלחימה או פגיעה מכוונת במדינה, יוכל לקבל את מעמד תושב הקבע. תושבי הקבע יוכלו לנוע בחופשיות ולעבוד בכל רחבי הארץ. על תושבי הקבע יוחלו כל חוקי המס. ההבדל היחיד בינם לבין אזרח רגיל יהיו חובת החיול וזכות ההצבעה.

אפשרות שלישית

קבלת אזרחות ישראלית

למבקשים לקשור גורלם בעם ישראל, להוכיח נאמנותם ולקבל לבסוף אזרחות ישראלית מלאה, יוקם מסלול ארוך טווח לקבלת אזרחות

12. במדינות רבות מדובר בפחות מאשר שני ילדים לאישה.

ישראלית – מסלול אשר בו ייבחנו לאורך זמן התאמתם ונאמנותם¹³. מלבד הצהרת הנאמנות, מבחני שפה, המלצות וכדומה, יידרשו הפונים למסלול זה להתגייס לצבא או לשירות הלאומי. מובן שמי ששיתף פעולה עם ישראל בעבר יזכה לתהליך מהיר ומקוצר יותר.

כמובן שבנוסף לשלוש האפשרויות הנ"ל ישנן עוד שתי אפשרויות:

- מי שירצה להגר בלי סיועה של ישראל, יוכל.
- מי שיחליט להילחם בישראל – יגורש או ייהרג.

עידוד עליה ופתרון בעיות הדיור לזוגות צעירים

■ הכרעת הסכסוך על ארץ ישראל, ריבונותנו הברורה על ארצנו, והאפשרות לקבל קרקע ולהקים את ביתך בלב מולדתך העתיקה במחיר שווה לכל נפש ובקרבת מרכזי הערים הוותיקות ומקומות העבודה, שתיפתח עם פתיחת שטחי יהודה ושומרון להתיישבות, בשילוב עם הסרת החסמים בפני התפתחות המשק ויצירת מקומות עבודה רבים, צפויה להגביר מאוד את העלייה ולהביא להאצה מהירה בהתיישבות היהודית ביהודה ושומרון. כל זאת בהתאם לתכנית לפתרון בעיית הדיור המוצעת במצע זה.

■ לא יהיו עוד 'התנחלויות', ותסולק האנומליה המשפטית שבה מאות אלפי ישראלים חיו עשרות שנים מחוץ לישראל, ליד ישראל, בשטח צבאי, כשהם בלב ארץ ישראל.

■ תודעת האורחים בארצם של צעירי ישראל וההסברה המתנצלת המשפיעה לרעה על תחושת הסולידריות של צעירים יהודיים עם המדינה – עתידה להתחלף בתחושת שייכות, צדק ויעוד משותף ומאתגר. כוחות המשיכה הכלכליים והזהותיים שייצור שינוי הכיוון המדיני בישראל, לצד כוחות דחייה הפוכים בתכלית (המשבר הכלכלי העולמי והאנטישמיות הגואה), צפויים להביא במהירות לשינוי מוחלט בהרכב הציבור המתגורר ביהודה ושומרון.

13. כמקובל במדינות רבות בעולם, כולל דמוקרטיות אירופיות נאורות, ייקבע במפורש שהענקת אזרחות היא החלטה סובייקטיבית, שאינה שפיטה.

הגישה לשאלת האזרח

כפי שפירטנו מקודם, הבעיה הדמוגרפית כבר מאחורינו, ויכולנו לצרף את יהודה ושומרון למדינת ישראל, ולתת מיד אזרחות אוטומטית לכל תושבי יו"ש הערבים.

התנגדותנו למתן זכות בחירה אוטומטית – למי שאינם יהודים – מיד עם החלת הריבונות, היא התנגדות עקרונית ולא תועלתנית. מדינת ישראל הוקמה בכדי להיות מדינה יהודית – מדינתו של העם היהודי – ועליה לבטא את העקרון הזה ולגונן עליו בשיטת המשטר שלה.

הטענה לפיה החלת ריבונות מחייבת מתן אזרחות איננה טענת אמת.

שמירה על זכויות האדם של כל תושבי המדינה היא חובתה המובהקת של המדינה. זכויות האדם מוקנות לו מאת ריבונו של עולם, ושום ריבון בשר ודם אינו יכול לשלול אותן ממנו. כמו כן, כאשר מדינה טוענת לריבונות בשטח מסויים, יש בכך התחייבות להגן על זכויות האדם בשטח זה. מחוייבות זו של המדינה היא ברורה מאליה.

כאשר התושבים המקומיים מקבלים את ריבונות המדינה ואת חוקיה, איננו רואים שום צידוק מוסרי או מעשי להפריע להם להמשיך ולחיות את חייהם בשלווה באותה מדינה. להיפך – ראוי בעינינו שמי שחי את חייו במדינה יוכל להנות מהגנתה ומכל השירותים שהיא מציעה, כאשר הוא מקבל על עצמו את כל ההתחייבויות הנדרשות לשם כך, כגון ציות לחוקי המדינה ותשלום מסים.

לא מדובר במערכת חלופית או מקבילה של זכויות וחובות, אלא באותה המערכת ממש שבמסגרתה אזרחי המדינה מנהלים את חייהם היומיומיים. במדינת ישראל, הדבר מתבטא באמצעות הענקת מעמד של תושב קבע.

אותו הדבר אינו אמור לגבי זכויות אזרח. זכויות אלה אינן משפיעות על היכולת של אדם להתקיים במדינה ולחיות בה את חייו. לזכויות האזרח יש משמעות שונה – שותפות מלאה ושווה בתהליך קבלת ההחלטות במדינה ואפשרות להשפיע על קביעת אופיה ועתידה.

מן הראוי שמי שיקבל זכויות כאלה לא רק יזדהה עם המדינה, עם ערכיה ועם מטרתיה, אלא יהיה חלק בלתי נפרד ממרקמה של המדינה ומעתידה.

כדיוק כפי שארצות הברית, שבהזדמנויות היסטוריות שונות כבשה את האי פורטו ריקו, את האי גואם, את איי הבתולה, את איי מריאנה הצפוניים ואת סמואה האמריקאית – החילה בהם את ריבונותה, אך משיקוליה שלה, נתנה לתושביהן מעמד של נתינים שאינם בעלי זכויות הצבעה מלאות; כך והרבה יותר מכך מותר גם לישראל.

ישראל שקמה מתוך מטרה אחת ויחידה – להקים לעם היהודי מדינה בארץ ישראל – ואשר קיימת מתוקף הסכמתו של העם היהודי לדורותיו ומחוייבת בנאמנות מלאה אליו, יכולה להחיל את ריבונותה על לב ארצה – יהודה ושומרון – ולהעניק זכויות אזרחות על בסיס אישי בלבד, רק למי שיקשור את גורלו באמת בגורל המדינה ובגורל העם היהודי.

מענה לחששות ביחס לתכנית המדינית

הלחץ האמריקאי

לאורך כל היסטוריית היחסים הישראלית-אמריקאית, ידעה ארה"ב ליישר קו עם המדיניות הישראלית, ובלבד שהייתה זו מדיניות ברורה ועקרונית המוכנה לשאת בנטל הלחץ. מאז הקמת המדינה שלווה הלחץ על בן גוריון, לבל יכריז על עצמאותנו – לחץ אשר כלל הפעלת אמברגו על אספקת נשק בשעתה הקשה ביותר של ישראל, ועד ללחץ האמריקאי שנועד למנוע את הפצצת הכור בעיראק, ובמקרים נוספים, התברר תמיד, שכאשר מנהיגי ישראל מעמידים את האינטרס הישראלי לפני האמריקאי ומוכנים לספוג את הלחצים, מתיישר לבסוף הממשל האמריקאי עם המציאות החדשה, והחיים חוזרים למסלולם. אין זה מתקבל על הדעת שבשאלות יסוד כגון ריבונות ישראל בירושלים תיכנע ישראל בפני לחץ אמריקאי או כל לחץ אחר.

הסיוע האמריקאי

אצל רבים בישראל התקבעה ההנחה כאילו ישראל חיה מידה של ארה"ב. מדובר בהנחה מופרכת לחלוטין. סכום הסיוע – שכיום כולו צבאי – עומד על כ-3.5 מיליארד דולר לשנה – כ-3% מתקציב המדינה – אחוז אחד מהתל"ג בסך הכול. 75% מן הסכום הזה חייבת

ישראל להוציא ברכישת נשק אמריקאי, ובקרוב תעלה חובת הרכישה¹⁴
בארה"ב ל-100%.

חלק מן הסכום ניתן היה לחסוך ברכישת מערכות נשק ישראליות שהן בדרך כלל טובות וזולות יותר. חלק אחר ניתן היה להרוויח מהסרת החסמים הפוליטיים על ייצור וייצוא מערכות נשק ישראליות. ה'סיוע' הזה הוא בעיקרו אינטרס אמריקאי. תעשיית הנשק האמריקאית היא מנוע הצמיחה המרכזי שהאמריקאים יכולים לסמוך עליו – תעשייה המספקת מאות אלפי מקומות עבודה למשק האמריקאי. ה'סיוע' הינו למעשה הזרמת כסף אמריקאית לתעשיית הנשק של עצמה על חשבון האינטרסים הבטחוניים והכלכליים של ישראל. מדובר בסכומי עתק המנוהלים ללא פיקוח ממשי ומזמינים שחיתות בהיקף נרחב.

לא רק לישראל מספקים האמריקאים נשק. ארה"ב מציפה את המזרח התיכון בנשק אמריקאי ומספקת למדינות ערב נשק בהיקף שעולה על זה המיועד לישראל. הצבא הערבי היחיד שנותר סמוך ומאיים על גבולה של ישראל הוא הצבא המצרי – בזכות התמיכה והחימוש בנשק אמריקאי שמצרים קיבלה תמורת הסכמתה לחתום איתנו על חוזה השלום בקמפ דייוויד.

יותר על ה'סיוע' האמריקאי הנו, אם כן, כורח המציאות¹⁵. באופן יחסי כלכלת ישראל חזקה ויציבה הרבה יותר מזו האמריקאית. מאזן הסחר בין המדינות עומד על כשליש לטובת ישראל. הוויתור על ה'סיוע' אפשרי בהחלט מבחינה כלכלית, ונכון מאוד מבחינה בטחונית. ישראל תוכל להוסיף ולרכוש בכסף ישראלי מערכות אמריקאיות שהיא באמת זקוקה להן, אך במקביל תגוון את אמצעי הגנתה במערכות ישראליות ואחרות.

כמו כן, ארה"ב היא מדינה דתית מאוד, יחסית לעולם המערבי ויחסית לתדמיתה הנפוצה. התמיכה הציבורית האמריקאית בישראל מושתתת על ערכים משותפים של אמונה וחירות שיסודן בתנ"ך ובנביאי ישראל. תמיכתם או אי תמיכתם של הממשלים האמריקאיים לדורותיהם אינה משקפת את ההזדהות הציבורית לעומקה, בין היתר משום שמדינת ישראל עצמה מנוכרת לאותם ערכים. החיבור לזהות היהודית במקום הניכור ממנה – כפי שהוא מבוטא במטרת התכנית הזו – עתיד להציף

14. מה שמוביל למצב שבו נשק שפותח כולו בישראל מיוצר בארה"ב כדי שצה"ל יוכל להצטייד בו מכספי הסיוע האמריקאי.

15. וייאמר לזכותו של ראש הממשלה בנימין נתניהו, שהוא ויתר על הרכיב של הסיוע האזרחי כבר בשנת 96 סמוך להיבחרו לראשונה.

ולהגביר את הזדהות הציבור האמריקאי, ולאחר תקופה קצרה תיישר עמו גם ההנהגה האמריקאית קו מדיני.

כל זה ברור שבעתיים מאז בחירת הנשיא טראמפ, המשדר שדרים פרו-ישראליים ביותר, ובמקביל הצהיר כבר על כוונתו לשקול את המשך הסיוע.

החרם האירופי

כפי שהסברנו, החרם האירופי הוא בעיקר תולדה של ויתור על הצדק הישראלי. מאז ומתמיד הוחרמה ישראל על ידי מדינות ערב ועמדה בחרם הערבי ללא קשיים מיוחדים. הרחבת מעגלי החרם לגופים אירופיים, לא באה בשל חוסר תהליך מדיני, כפי שנהוג להסביר, אלא בדיוק להיפך – היא באה בעקבות התהליך המדיני.

תמיד מצפה ישראל כי בעקבות וויתוריה תזכה ביתר הבנה מצד העולם המערבי. המציאות התבררה תמיד כהפוכה. תמיד לאחר תקופה קצרה של תמיכה רפה מן הפה ולחויץ, הוביל הוויתור על הצדק הישראלי לתביעה מוסרית גוברת מצד המערב – תביעה המתורגמת ללחץ מדיני ובשוליים גם ללחץ כלכלי. צפוי כי תהליך הפוך יזכה בהתאמה לתגובה דומה. שיבה אל הצדק הישראלי תתקבל במחאה יחסית רפה, אך האומות הנאורות ישובו לתמוך באופן בסיסי בצד הצודק.

חשוב לזכור ש'החרם האירופאי' הוא בעיקרו חרם מצד גורמים פרטיים. לאירופאים אינטרס ברור בשמירת יחסי הסחר התקינים עם ישראל. על פי נתוני הלמ"ס, מייבאת ישראל מאירופה בהיקף של כ-25 מיליארד דולר בשנה, ומייצאת מוצרים חיוניים וייחודיים – בעיקר בתחום ההייטק. החרמת ישראל מצד ממשלות אירופאיות, מלבד מוצרי ההתנחלויות – כלל לא עומדת, וגם לא תעמוד על הפרק.

לסיום נושא זה, חשוב לזכור שישראל הצודקת, החיה בשלום עם זהותה היהודית, והפונה אל האנושות המאמינה – יכולה לייצר (ובקלות) חרם נגדי על מי שמחרים את ישראל. בארה"ב לבדה חיים כ-80 מיליון אוונגליסטים שסיסמתם היא הפסוק "ואברכה מברכך, ומקללך אאור" (בראשית י"ב, ג'). רמז מממשלת ישראל, יספיק בכדי להפוך כל מחרים למוחרם, על ידי ציבור ענק החפץ להתברך בברכת האל לעם שפסוק זה נאמר עליו – ולהפכו למאוד לא כדאי.

המשפט הבינלאומי

שאלה זו איננה שאלה של תוכן, אלא שאלה של נכונות לעמוד מאחורי האמת. מעמד של יהודה ושומרון הוא פשוט הרבה יותר ממה שמקובל לחשוב, כפי שניסחה בבהירות וועדת השופט העליון אדמונד לוי¹⁶, שהכריעה כגישה המשפטית לפיה אין מעמד יהודה ושומרון כמעמד שטח צבאי כבוש. הוועדה קבעה כי:

■ שטח יהודה ושומרון הוכר כשטח המיועד למדינה יהודית במסגרת הצהרת בלפור ב־1917 יחד עם הצהרות בינלאומיות נוספות בתקופה שלאחריה.

■ תכנית החלוקה מ־1947, שבה הובטח שטח זה למדינה פלשתינית, לא הגיעה לידי מימוש, ועל כן פקעה ולא קנתה אחיזה במשפט הבינלאומי.

■ באופן דומה, הסיפוח הירדני של יהודה ושומרון ב־1950 לא הוכר על ידי מדינות העולם, ועל כן פקע גם הוא (בייחוד על רקע הכרזתה של ירדן מ־1988 כי היא מסתלקת מתביעת בעלות על שטחי יהודה ושומרון).

■ על כן עדיין עומדת בתוקפה הצהרת בלפור מ־1917 שיעדה את שטחי יהודה ושומרון למדינה יהודית.

עמדה זו של הוועדה הייתה אמורה להיות מאומצת באופן רשמי על ידי ממשלת ישראל שהזמינה את מסמך מסקנותיה. השיקולים הרגילים שהביאו להימנעותה של ישראל מצעדים ממשיים בנוגע ליהודה ולשומרון מנעו גם הפעם מהממשלה לעשות צעד זה בפומבי, אך אם כך הדבר, וכאלה הן המסקנות ביחס למציאות של שלטון צבאי, שהינו מפוקפק מיסודו, קל וחומר שכך הדבר ביחס לסיפוח מלא, חד משמעי ומוסדר.

לאן יהגרו הבוחרים להגר?

ישנן מדינות רבות, למשל בדרום אמריקה, שקלטו במשך שנים וממשיכות לקלוט מהגרים ערבים מארץ ישראל באופן חוקי ולא

16. ד"ח על מעמד הבניה באזור יהודה ושומרון. ירושלים א' בתמוז התשע"ב – 21.6.2012.

כמסתננים. יש להם לאן להגר. רבים מהם, בעיקר צעירים רווקים, מהגרים כל הזמן גם בלי עזרתנו. הסקרים ש'הפלשתינים' עצמם מפרסמים מדי פעם בעיתונות שלהם מראים שרובם רוצים ומוכנים להגר, אך אין להם את היכולת הכלכלית להגר מכאן. אנו נספק להם את הכסף הדרוש, וזה ישתלם מאד גם לנו.

היומון "אל-קודס", פירסם כתבה נרחבת על היקף ההגירה של צעירים מיהודה ושומרון, וציין בה כי לפחות 400 אלף צעירים היגרו בעשורים האחרונים לחו"ל. על פי הכתבה, ישנם כפרים, בעיקר באיזור רמאללה, דוגמת דיר דבואן, המלאים בארמונות, שרובם נטושים, או מאוכלסים בזקן או זקנה. תושב הכפר רמון מזרחית לרמאללה מספר כי מתוך 44 בני כיתתו בכפר, 40 מתגוררים בארה"ב, וגם האחרים מקבלים כל העת הצעות להגר, כי החיים בארה"ב נוחים בהרבה, מחיי הפלשתינים באיו"ש. לדבריו, ברמאללה ישנו משרד המתאם הגעת פלשתינים לראיונות לקבלת ויזה בקונסוליה האמריקאית במזרח ירושלים ורבים נעזרים בשירותיו.

אנו מצויים כיום בעידן עולמי של הגירה נרחבת, ובפרט של ערבים, שמהגרים מארצות ערב האומללות. עשרה מליון ערבים חיים כיום בברזיל. נשיאת ברזיל לשעבר, דילמה רוסף, אמרה בענין גל ההגירה לאירופה שהיא קידמה בברזיל מדיניות של קליטת מהגרים מכל העולם, שהתעורבת האתנית היא חלק מזהותה של ברזיל, וש"ברזיל נבנתה על ידי קבוצות אתניות רבות מתרבויות רבות"¹⁷.

ברזיל היא המדינה החמישית בעולם בגודל שטחה ואוכלוסייתה ומדינות נוספות ביבשת דרום אמריקה פתוחות להגירה ערבית מסיבית.

מליוני ערבים חיים בצרפת.

שלושה מליון וחצי ערבים חיים בארה"ב.

שני מליון בארגנטינה.

בצ'ילה חיים מליון ערבים, מחציתם 'פלשתינים'.

וההגירה נמשכת. ארצות המוצא שמספר המהגרים מהן לשבדיה גדל כיום הכי מהר הן סוריה, סומליה, אפגניסטן, ואריתריאה.

כלומר, לא רק שאין סיבה שמדינות בעולם לא יקבלו מהגרים גם מעזה, ובמספרים גדולים, אלא הם ישמחו ויעדיפו לקבל אותם, ובפרט

17. (5 בספטמבר, 2015). Brazil president criticizes Europe over refugee crisis. Daily mail

עם 'סל הגירה' שיקל על קליטתם, מאשר לקבל מהגרים חסרי כל, ממש כך, וחסרי היכרות כלשהי עם המערב, כמו למשל מסומליה ואפגניסטן.

'מדינת אפרטהייד'

ראשית, אי אפשר שלא לציין שעבדות במוכנה הקרום שרירה וקיימת כיום אך ורק בחלק מן המדינות המוסלמיות. לכן, מגוחך ומקומם לשמוע האשמות ב'אפרטהייד' מנציגי תרבות השיעבוד המוסלמית ותומכיהם, כלפי המדינה המייצגת את בשורת החירות היהודית.

ובאשר לטענה עצמה, ה'אפרטהייד' הדרום-אפריקאי היה סל של חוקי הפרדה ואפליה על בסיס גזעי. איש אינו טוען שבארה"ב נהוגה מדיניות אפרטהייד משום שתושבי סמואה או פוארטו-ריקו שברביבונות ארה"ב אינם זכאים להצביע. הסיבה לכך היא שאיש בארה"ב לא יוריד מן האוטובוס אדם פורטוריקני בגלל צבע עורו. מאידך גיסא, תושב דרום-אפריקני לא היה יכול לשנות את צבע עורו בכדי לעלות לאוטובוס.

הבדלי מעמד אזרחי קיימים במספר מדינות במערב והם אינם נחשבים ל'אפרטהייד'. האבחנה בין אזרחות על בסיס לאומי לאזרחות על בסיס טריטוריאלי אינה מוציאה את ישראל מכללן של מדינות נאורות אחרות ודבר אין לה עם 'אפרטהייד'.

יש הבדל בין זכויות אדם – זכויות המוקנות לו מידי בורא עולם, ובשר ודם אינו יכול לשלול אותן, לזכויות אזרח, הניתנות על ידי מדינות מעשה ידי אדם על פי האינטרסים והערכים שלהם.

עם ישראל שב למולדתו העתיקה בכדי להקים בה מדינה יהודית. העקרונות לפיהם אנו מעוניינים שמדינה זו תתפקד, הם האמצעי ולא המטרה. במקום בו נראה כי מתן אזרחות ללאומים אחרים עלול לאיים על זהותה היהודית של ישראל – זו זכותה המלאה של ישראל שלא לעשות זאת.

מדיניות החוץ של ישראל

מדינת ישראל תשאף ליישם בזירה הבינלאומית את ההבטחה "ונברכו בך כל משפחות האדמה". יש ציפייה מיוחדת מישראל, מדינת עם התנ"ך, כי לצד השתלבותה בקדמת המדינות המפותחות טכנולוגית, היא תהיה גם מופת מוסרי, 'אור לגויים' – לעולם מכולל ולתרבויות השוקעות במהירות.

מדיניות החוץ תבנה את תדמיתה של ישראל בצורה הפוכה לזו שנעשתה עד כה. במקום מדינה המבקשת לגיטימציה מן האומות, ומסבירה ללא הצלחה מדיניות שקשה מאד להסביר¹⁸, ישראל צריכה להיות מדינה המבשרת דרך מוסרית לאנושות, מדינת עם התנ"ך הנותנת לגיטימיות להתנהלות מוסרית, ושוללת לגיטימיות ממדינות שאינן פועלות כך.

מדיניות החוץ של ישראל תפעל בהתאם לעקרונות הבאים:

1. **שיתוף פעולה ופיתוח** – ישראל תשאף לפתח יחסי מסחר ושיתוף פעולה טכנולוגי כלכלי ותרבותי עם כל מדינות העולם, מבלי להתפשר על עקרונותיה. ישראל תפעל לעזור למדינות מתפתחות לפתח את ההון האנושי שלהן, ללא יצירת תלות בה. ישראל תפתח תשתיות כדי לנצל טוב יותר את מקומה הגאוגרפי בצומת נתיבי הסחר הימי והיבשתי של אסיה-אירופה-אפריקה. אנו מאמינים שהצלחתה של מדינה אחת אינה צריכה לבוא על חשבון האחרת, ושהתנאי להמשך השגשוג שלנו הוא

18. 50 שנות הימנעות ישראל מהחלת ריבונותה בלב ארצנו, ביו"ש, הרסו כל סיכוי להסברה ישראלית מוצלחת.

השגשוג של מדינות אחרות בשוק העולמי.

2. **כיבוד הריבונות הלאומית** – ישראל תכבד את זכותם של מדינות ועמים לבחור בדרכם את המשטרים הרצויים להם ללא התערבות חיצונית. ישראל תימנע מלהתערב בפוליטיקה הפנימית או בסכסוכים של מדינות אחרות, אלא אם משטריהן ביקשו מישראל להשיא להם עצה או לתווך. עקרון זה תקף כל עוד המדינה האחרת אינה מתערבת מצידה בנעשה בישראל.

3. **הדריות** – כפי שישראל תכבד את הריבונות של מדינות אחרות, כך היא תדרוש מהן לכבד את ריבונותה¹⁹. התערבות של מדינות זרות בישראל באמצעות ארגונים ישראלים או קבוצות טרור, תחייב את מדינת ישראל להגיב בהתאם.

4. **מופת מוסרי** – ישראל תגנה הפרות של זכויות אדם בעולם²⁰. ישראל לא תיצא נשק וידע צבאי למדינות המשתמשות בנשקן כדי להפר זכויות אדם²¹, ותשאף לצמצם שיתופי פעולה עם משטרים מפרי זכויות אדם²².

5. **מדינת העם היהודי** – ישראל היא מדינתו של כל העם היהודי, בציון ובגלות. ישראל תפעל לא רק לחיזוק הקשר עם יהדות הגולה, אלא תעודד עלייה של יחידים, משפחות וקהילות, במטרה להשלים את שיבת ציון.

19. בין השאר, ישראל תצפה ממדינות העולם להעביר את שגרירויותיהן בישראל לירושלים.

20. לדוגמה ישראל תקרא לממשלת סין להפסיק להרוג אסירים למטרת קציר איברים, תופעה אשר לפי הודעת בית הנבחרים האמריקאי מ-13.6.16 עדיין נמשכת.

21. כיום מדובר בעיקר בייצוא הבטחוני הישראלי לאפריקה. מדובר באחווים בודדים מהייצוא הבטחוני שלנו, שמשמשים לא להגנה מדינתית אלא לשליטה ודיכוי פנימי.

22. ייצוא הנשק למדינות בעלות משטרים רודניים הוא בחלקו תוצאה של ה'ברית' הישראלית עם תעשיית הנשק האמריקאית, הכופה עלינו לסחור עם מדינות שהסחר שלנו איתן אינו מאיים על ההגמוניה האמריקאית בשוק הנשק העולמי. משנשתחרר מלפיתת התעשייה האמריקאית, ממילא נוכל לסחור בנשק עם מדינות אחרות. למשל האיסור של ארה"ב על ייצוא טילי יירוט מישראל לפולין, בעלת בריתה של ארה"ב, איסור שגרם לפולין לרכוש טילים כאלו מארה"ב.

לצפייה בהוצאה
"היום שאחרי"

לתרומה

להצטרפות לפעילות

יצא לאור על ידי
זהות – תנועה ישראלית יהודית
zehut.org.il/plan-to-victory